

grond, terwijl in zeer erge graden een deel van de huid afsterft. Zelfs kan het nu nog zwart worden door verkoling.

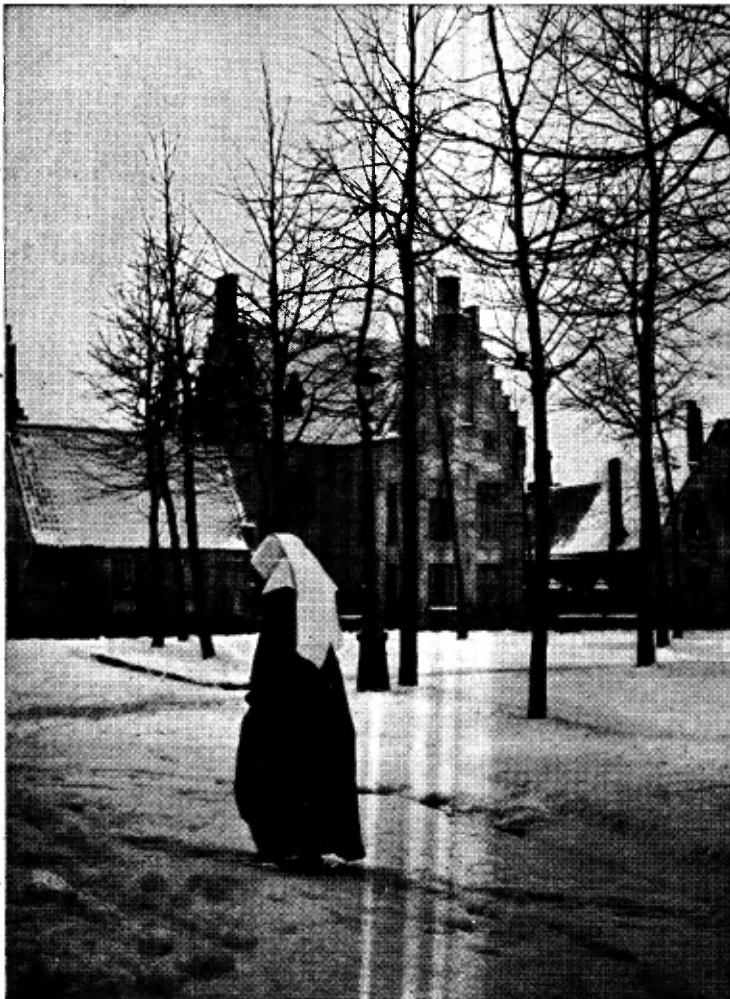
Maar, wat moet er nu aan gedaan worden? Koud water blijft een buitengewoon nuttig middel, dat ge vooral niet sparen moet; het maakt een eind aan het smeulen der kleeen niet alleen, maar doet ook de wonden zelf rechtstreeks goed. Als een vinger door warm water verbrand is, dan moet ge hem direct in koud water dompelen en een heele poos er in houden. Het pijnlijk gloeierige gevoel, dat we allemaal wel kennen verdwijnt dan gauw genoeg. Daarna moet er vooral een verband om heen, want de pijn komt ook door de aanraking met de lucht. Ge neemt daarom een gaasje, smeert er een laagje boorzalf op en legt dit op de brandplek; daarover heen gaat een laagje verbandwatten en dan wordt het met een gazen zwachteltje vastgemaakt. Zijn er bij een zg. tweede graadsverbranding veel blaren aanwezig, dan moet ge deze vooral niet openmaken. Ge moet niet vergeten dat het vliesje van de blaarsloten een beschutting geeft tegen het naar bin-

nen gaan van allerlei vuil en bacteriën. Wordt dit nu weggetrokken, dan ontstaat er groot gevaar voor infectie van de wond, wat de genezing zeker niet zal verhaasten. Zijn de blaren erg groot, dan blijven deze, evenals verbrandingen, die zoo diep zijn gegaan dat ze tot afsterven hebben geleid van een gedeelte van de huid, altijd het terrein van den dokter. In deze gevallen kunt ge als voorloopig verband volstaan met het aanleggen van steriele gazen op de wonden, waarop dan een laagje watten kan komen, maar nooit direct watten op een wond! Dit is veel beter dan dat ge eerst allerlei middeltjes toepast, die een door de dokter in te stellen behandeling soms alleen maar tegenwerken.

Maar wat ge wel moet doen bij ernstige brandwonden? Zorgen dat de patiënt rustig komt te liggen en dat hij na de hulp niet koud wordt. Let vooral op of hij niet flauw valt. Dit kan een ernstige betekenis hebben en medische hulp noodzakelijk maken. Goed opletten kan veel narigheid voorkomen en is nuttiger dan een nerveuze veeldoenerij, waardoor heel wat bedorven kan worden. C. STEKETEE.

B I J D E B E G I J N T J E S

A G N I V A N D E R T O R R E

Een vroolijk winterzonnetje had al wat aan kleuren op het Begijnhof leefde, wakker geroepen, toen ik vanuit het kille schaduwdonker onder de breede boog der ingangspoort, het eerste klinkerstraatje kwam opgestapt.

Tusschen de heldere gordijntjes van het poortwachtershuisje bewoog een groote witte kap, waarbinnen een nog jong blozend gezicht in verraste herkenning glimlachend groette, terwijl een hand uitnoodigend wenkte om binnen te komen. Maar ik beduidde, dat ik eerst nog het hof rond wilde gaan en stak meteen al de straat over om aan de rand van het open plein zooveel mogelijk zon te vangen en een vrij uitzicht op de omliggende huizekens te hebben. Op het grasveld, dat, toen ik er de laatste maal kwam, pas gemaaid lag met de geurige hooioppers als kleine tenten er op verspreid, spitsten nu de toefjes sneeuwkllokjes op, met hier en daar hun kleine kelkjes pril en zuiver wit boven het oude doodgroene gras.

Rondom stonden de woninkjes der begijnen, deels weggedoken achter de baksteenmuren. Maar op afstand kon je over de muren heen toch nog genoeg van hun gemiddelikt uitzicht raden. Daar was de bovenrand van kleine vensters met propere gordijntjes en hier en daar een open deur, die uitzicht gaf op witgekalkte muren of op een met zorg versierd kapelletje, terwijl omhoog de gekartelde

lijn der daken zich in schilderachtige afwisseling afteekende tegen de klare lucht.

Maar ook de muurtjes zelf hadden hun eigen sfeer. Ze waren geen norsch afsluitende steenvlakken, maar hadden iets vertrouwelijks met de witte lijst boven de frischroode baksteen en met de aardige poortjes, welke ieder de naam droegen van den beschermheilige die over de achterliggende huizekens waakte.

Over de klinkerstraatjes voortstappend, door stille verstorven steegjes naar een volgend grasplein, wisselde altijd weer het uitzicht, maar de sfeer bleef dezelfde. Was het de bijna zonderlinge stilte die hier zoo trof, als je uit de drukte van de Gentsche havenwijk, opeens dit besloten Begijnhof inkwam? Was het de Zondagsche stemming, teweeg gebracht door de zonnige rust en de ordelijke netheid, die aan alles de schijn gaf of er overal pas werkdag gehouden was en men daarvan nu binnenshuis tevreden uitrustte? Of was het de bouw der huizekens, naar Middeleeuwsche trant opgetrokken en eensgezind geschaard rond de kerk in het midden, die terug deed droomen naar de oude tijden?

Zeker is het dat hier in gewoonten en kleedij veel bewaard bleef uit de Middeleeuwen, toen deze vrouwenbeweging zich begon te doen gelden. Er waren toen wel veel kloosters, maar niet allen konden toegelaten worden en ook wilde niet ieder in de strenge gebondenheid van de kloosterorden overgaan. Was het dan wonder dat in een tijd, waarin door de kruistochten zooveel vrouwen arm en verlaten achtergebleven waren en men bovendien overal zich gaarne tot een groep in gilde of vereeniging verbond, men ook onder deze vrouwen een manier zocht om in een betrekkelijk vrij en toch gemeenschappelijk leven een erkende plaats in de godsdienstige maatschappij van die dagen te mogen innemen?

Zoo ontstonden gemeenschappen, die uit een nabijliggend klooster een pater als zieleherder kregen, terwijl een meesteres, een Grootjuffer zegt men in Vlaanderen, als leidster optrad. Want tucht moest er wezen. Al reiken de bedoelingen van het kloosterleven hooger, toch is ook het begijntje, wanneer ze na haar proeftijd het begijnenkleed aanvaardt, verplicht de Grootjuffer te gehoorzamen, moet ze door eigen werk in haar bestaan voorzien en dient ze rein van leven te zijn.

Dat deze vrouwengemeenschappen in een wezenlijke behoefte voorzagen, blijkt wel uit het feit, dat ze, ondanks de velerlei tegenstand die ze ondervonden en de vaak scherpe critiek welke ze van vele zijden kregen, tot nu toe stand hebben gehouden.

Het zijn vooral de paters Dominicanen, die met de geestelijke leiding belast zijn. Vandaar dat men gemakkelijk in de stille straatjes van zoo'n begijnendorp een van de vriendelijke en bedrijvige zonen van St. Dominicus ontmoeten kan in zijn wit ordekleed, waarover de zwarte mantel los is omgeslagen. Op de klinkerstraatjes hooren de begijntjes al gauw zijn vlotte stap en schieten graag hun poortje uit om even met hem een praatje te maken.

De Refter met de schapraaien.

Het was geen wonder, dat op een zoo zonnige winterdag ook hier en daar de poortjes opengingen om een begijntje door te laten. Ze hoefde je niet eens het doel van haar tocht te vertellen, dat wist je al zoo als je haar zag. Een oud begijntje, dat me vinnig voorbijschoot met haar pittig gezichtje onder de lange witte hoofddoek en in haar korte mantel, was zeker op weg naar de kerk, want ze droeg de kleedij die ieder onder de dienst behoort aan te hebben. Dan zag ik, uit de richting van het poortgebouw, langzaam een groote begijn, gehuld in een enorme zwarte omslagdoek over de straat komen aanschuiwen. Die was in uitgaanscostuum en zeker was ze naar de markt geweest, want tot tweemaal toe bleef ze bij een poortje staan en toonde omslachtig de heele inhoud van haar tasch aan de begijntjes, die in hun huiskleedij bewonderende gebaren maakten, waarbij de punten van hun groote witte kappen eensgezind meeknikten.

Nu moeten we echter niet gaan denken, dat een begijntje de heele dag niets anders doet dan zich verkleeden, voor haar werk in huis, voor de kerk, voor een boodschap buiten en zoo meer. Natuurlijk behooren ze trouw in het gepaste kleed naar de kerkdienst te gaan en trekt ze ook meermalen uit het hof weg op ziekenbezoek. Maar ze heeft ook haar plichten binnenshuis. De eigen woonkamer moet gekuischt en waar velen saamwonen moet in de gemeenschappelijke keukens het eten bereid. En hoe veel werk is er in de refter, hun eetzaal, waar elk zijn eigen kastje heeft. In de middaguren is het daar stil, maar wat een gezellige drukte gonst er dan in de werkkamers op. Als het begijntje aan de poort niet had gewenkt, zou ik er weer binnen geloopen zijn, om ze bezig te zien aan al de kleedjes en kanten die zoo bedrijvig worden geklost.

De pittige geur van koffie kwam me verlokkelijk tegemoet, als ik de deur van het poortwachtershuisje binnenstapte. Daartusschen zweefde zoetige geur van anijs, die me dadelijk naar de schouw deed opzien, waar ik in zakjes de zelfgemaakte suikerblokjes wist.

„Dà ge daor nog zijt! 'k Zag u seffens!“ knikte de vriendelijke jonge vrouw, met wie ik bij voorgaande

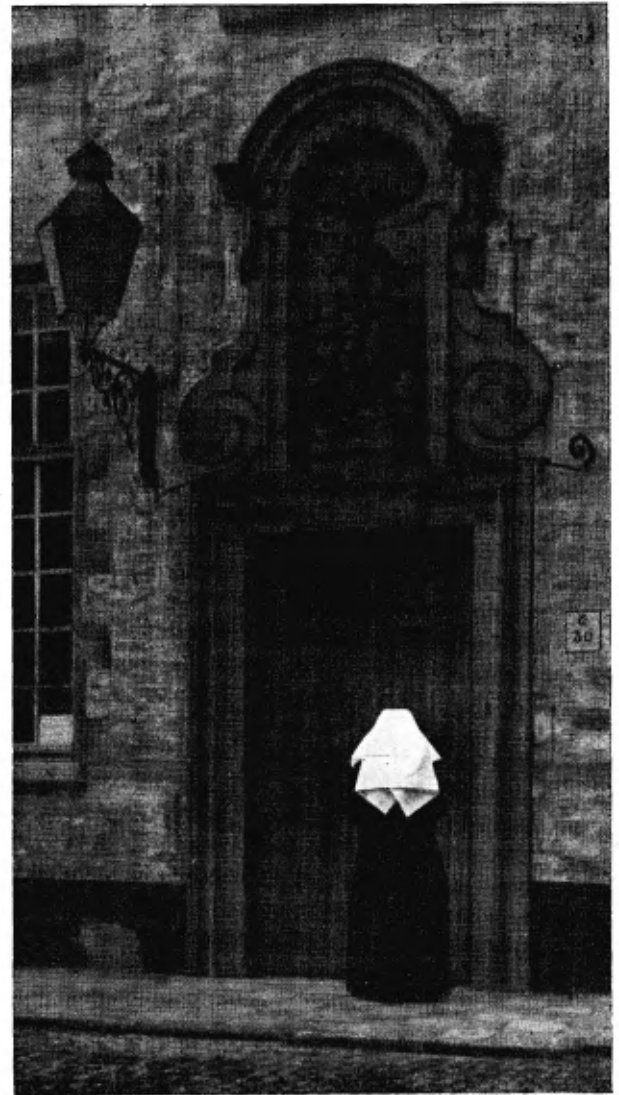
eedij binnenshuis. Een novice. Naar de kerk. In de kerk.

- bezoekjes onder 't uitzoeken van kaarten en andere snuisterijen zoo gezellig had mogen babbelen. En dan stelde ze me meteen haar nichtje voor, die pas op het hof gekomen was. Ja, ze was nog een nieuweling, dat kon je zien aan haar zwarte kap. „En gij?” lachte ik naar een meiske van nauwelijks zeven, dat daar braaf op een hooge stoel, met twee naalden en een kolossale kluwen voor zich, de schijn gaf alsof ze het heele begijnhof van slaapsokken wilde gaan voorzien. „'k Geloof dat ge al zoo schoon sokken kunt breien als Zuster Serafin hier, is 't niet? Of kunt ge toch nog beter suikerbollekens tellen in zakjes? Mag ze er voor mij 'n keer twee vol tellen, Zuster Serafin?”

Ze was al van de stoel gegleden en hurkte begeerig bij de groote schotel met witte blokjes die naast de kachel stond, terwijl 't begijntje vol vragen en vol van eigen nieuws tegelijk, al pratend de koffie schonk. 'k Dacht even terug aan de snibbige begijn die me, belust op ettelijke francstukken, had gevraagd haar woninkje te komen bezichtigen. Hoe kil was het daar geweest. Hoe anders dan hier. En toch waren het beide huizekens van eenzelfde hof. Ja, ook hier weet het eene begijntje meer van haar leven te maken en meer voor haar omgeving te zijn dan de ander. Daar zijn er die frisch als jonge verpleegsters hun werk bij zieken doen of ijverig en nauwgezet in hun vrije uren aan het fijnste handwerk bezig zijn en er zijn er ook die vadsig en glimmend van het vet, liefst met genietende oogjes voor volle borden in de refter zitten.

Stille oorden vormen deze hoven, al zijn ze zelden zoo tot een stemmingsvol stadje uitgegroeid als dit Groot-Begijnhof bij Gent. En toch zocht ik graag

weer het volle leven in de open ruimte. Want in tegenstelling met de rustig-ernstige sfeer die ik in kloosters mocht ervaren, bleef in deze begijnwoninkjes zooveel burgerlijkheid hangen, die al het knusse, maar ook het duffe van kleine levens in zich besluiten kan. Evenwel blijkt zoo'n gemeenschap een gewenschte instelling voor hen, die buiten hun familie wat persoonlijke vrijheid zoeken en tegelijk toch binnen de veiligheid van een ordelijk samenleven hun kleine taak willen volbrengen.

Surprises

De tijd van surprises is voorbij. Wij hebben in de afgelopen maand volop gelegenheid gehad elkaar aangename verrassingen te bereiden.

Nu rekenen we er niet meer op.

Maar hoe prettig zal het daarom zijn elkaar juist nu kleine attenties te bewijzen, niet met gaven, maar met daden. Dit zullen onverwachte surprises zijn, die des te meer gewaardeerd zullen worden.